

markt om Aaret; enhver af dem giver $\frac{1}{3}$ dertil. Derved opspares der uhyre Kapitaler, men om Arbejderne faae Fornøielse af deres Bidrag dertil, turde blive et meget tvivlsomt Spørgsmaal; thi 70 Aar ville maaske kun faa blive, og kunne de blive det, kunne de naae den Alder, er det vistnok tvivlsomt, om de ville sætte stor Pris paa en saadan Livrente. Jeg maa tilstaa, at jeg ingen Sympathi har for den Bei. Den anden Bei er, at man opretter en frivillig Alderdomsforsørgelseskasse, en frivillig Livrenteanstalt, i hvilken Arbejderne kunne komme ind for billige Præmier, billige, forsaavidt der ingen Administrationsudgifter skal være — og sikkert faa en Alderdomsforsørgelse, og hvortil Staten, som det den Gang var foreslaaet, skulde give et ikke ubetydeligt Bidrag; foreløbig blev det stillet en Kapital paa 2 Mill. Kr., tror jeg, det var, til Disposition, og det blev tillige udtalt, at det kunde altid yderligere forøges. Det var altsaa en meget betydelig Hjælp. Er det nu den rette Bei at gaa? Jeg skal naturligvis i dette Dieblif ikke komme ind paa en Kritik heraf. Jeg skal kun bemærke, at der er gjort mange Forsøg her i Landet i den antydede Retning. Vikuben, Arbejderbanken og flere andre Institutioner have gjort saadanne Forsøg, men de have ikke faaet Tilslutning dertil. Arbejderen har i alt Fald ikke Die for og er maaske heller ikke i Stand til at afse de Summer, der behøves for at sikre ham en nogenledes passende Hjælp, naar han bliver gammel. Han siger: jeg veed ikke om jeg bliver saa gammel, og om jeg faar Brug for Hjælpen til den Tid, kort sagt, han gør det ikke og vi naae det ikke ad den Bei. Endelig er der den tredje Bei, som allerede har vundet betydelig Udbredelse her i Landet, nemlig at en Del Folk, det være sig Arbejdere eller Andre, slutte sig sammen og give smaa Bidrag, og naar de have gjort det i et vist Antal Aar — 20, 30 eller 40 Aar — uddeler man af den Smule, man har. Det er en Bei, som de forstaa, den har Naaget an; Arbejderen er saa velvillig anlagt, at han gjerne offerer Noget, for at den Gamle kan faae Noget. Jeg har ikke troet, at det virkelig skulde være saaledes, men jeg er vis paa det; thi jeg har Erfaring derved, idet det har vist sig ved en Stiftelse paa Frederiksberg, som kaldes Arbejderhjemmet. Yngre Arbejdere indtegne sig dertil og yde deres Bidrag, uden at de efter min Mening have det mindste Haab om selv at faae Noget, men det er nu saaledes, at de bidrage, og at de Gamle derved faae Noget. Det viser sig jo, at Alderdomsforsørgelsesspørgs-

maalet virkelig ligger for i denne Tid, og det staar i saa nær Forbindelse med denue Sag, at det er i høi Grad ønskeligt at give et Bidrag til dets Løsning, og kunde dette Bidrag gives gennem en saadan Paragraf, vil jeg derved have naaet Noget, som jeg tør sige, at jeg har arbejdet for i mange Aar paa alle Maader, som det har været mig muligt. Man vil maaske sige, at Statskassen have vi allerede plukket igaar ved at bestemme, at den — og ikke Kommunerne — skal yde Bidrag til Sygekasserne, men det er naturligvis kun dem, der ville have sat sig rigtig ind i Sagen, der ville udtale sig paa den Maade; jeg kan vel ogsaa sige, at det er kun nogle Enkelte, og at det er, fordi de ikke have lagt Mærke til, hvad der handles og forhandles om. Det vi vedtog igaar, er ikke Andet, end at det Bidrag, som kan ventes at komme ind ved den af Regeringen forelagte Al- og Brændevinsbestatningslov, og som forøvrigt ikke omtales i dette Lovforslag — der siges kun i Præmisserne, at det skal gaa til Kommunerne — skal gaa direkte til Sygekasserne, og at først Overfludet kommer til Kommunerne. Statskassen mister ikke en Øre ved det Forslag, der vedtoges igaar, og kunde det virkelig interessere Noget, at det utrykkelig blev udtalt, skal jeg med Fornøielse, naar der fremkommer Forslag derom, stemme derved; det er mit Standpunkt; at jeg med Fornøielse skal stemme for et Forslag om, at Tilfludet ikke skal udredes af Statskassen, for Loven om Al- og Brændevinsstaten er udtommen. Jeg har ikke i Sinde at pine Statskassen i den Grad, ligjont Regeringen ikke har været helt ængstelig for at give af Statskassen. I Jor kom der Forslag om, at i to Aar skulde Statskassen give Bidrag, og kun lidt efter lidt i en lang Arrække skulde det gaa over paa Kommunerne. Jeg tror ikke, at vi behøve at ængste os i saa høi Grad af den Grund. Det, Forslaget her gaar ud paa, er ganske vist at man skal tage af Statskassen, men jeg vægger mig imod, at det der passerende her igaar, har Nogetsomhelst med dette at gjøre. Vil man hertil sige: Ja, men vi vide jo slet ikke, hvormeget det bliver, vi kunne dog ikke sige, at Statskassen skal yde Bidrag, naar vi slet ikke kjende Grændserne for det, skal jeg dertil gjøre et Par Bemærkninger. Efter de Oplysninger, der ere forelagte af Sygekassekommissionen, var der i Sygekasserne 14,000 Medlemmer, der var over 60 Aar. Naturligvis har de ikke Alle været 10 Aar i Sygekassen — jeg ved ikke, om man med et rundt Tal tør sige, at 10,000 have været det. Hvis de nu Allesammen fik 50 Kroner, blev det 500,000 Kr. Det er